

opusdei.org

“Vull ser normal” "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells Gorina (1915-2002), publicat per l'editorial La Formiga d'Or.

10/01/2011

No va passar gaire més temps sense que tornés a tenir-ne notícies. A partir d'aquell moment, cada mes van anar venint a Barcelona uns o altres: l'arquitecte Pedro Casciaro (el que havia de ser, al cap de pocs anys, i ja ordenat de prevere, el primer consiliari de l'Opus Dei a Mèxic), Isidoro Zorzano, que treballava a la

naixent Renfe, el jurista Amadeo de Fuenmayor, que al cap de poc temps seria consiliari d'Espanya, l'historiador Vicente Rodríguez Casado, que després fundaria l'Escuela de Estudios Hispanoamericanos i la universitat d'estiu de La Rábida... Eren els primers membres de l'"Obra". La majoria de les vegades, tot just arribat em trucaven, per donar-me records de mossèn Escrivà i dels altres, per fer una xerradeta, per anar a voltar una estona o per demanar-me un telèfon o una adreça.

En una d'aquestes ocasions, a final del mes de febrer o començament de març de 1940, qui em va trucar fou José Luis Múzquiz. Era enginyer, alt i prim, un home molt bo, molt ferm. Vam quedar a sopar en un restaurant del carrer Bergara. Després vam estar passejant per la plaça Catalunya i la Rambla, i enmig

d'aquella conversa amigable em va clavar una bona llisada moral, dient-me amb tota la raó que no podia ser la meva constant actitud superficial, ara cap aquí ara cap allà, que m'havia de decidir a fer alguna cosa seriosa a la vida. Em va preguntar si algun cop havia pensat a ser de l'Opus Dei, i m'explicà en què consistia: un lliurament total a Déu dins de les circumstàncies normals i corrents de la vida. Continuar sent metge, i fent totes les coses que feia cada dia, però d'una manera nova, posant Déu i els altres en el primer lloc, i mirant de fer-me sant en aquelles circumstàncies al llarg de totes les hores del dia, i vivint aquest esperit amb mentalitat de compromís, per a tota la vida. Em va dir que allò requeria una vocació, és clar, que no ho havia de veure simplement com una possible resposta meva a una proposta seva, i que per tant no es tractava tant d'estudiar els pros i contres del que

ell m'havia dit, sinó de pensar-m'ho en la presència de Déu, i mirar de descobrir si tal vegada nostre Senyor no em cridava per aquell camí.

Era la primera vegada a la meua vida que algú em parlava amb claredat d'un compromís vocacional.

Jo em vaig revoltar com un gat escaldat, perquè allò no entrava dins els meus càlculs, i no m'ho havia plantejat mai. Li vaig dir que m'estimava més ser una persona normal. Aquesta expressió el va desconcertar:

–Que no et semblo normal, jo?

–Sí, sí, jo volia dir una persona corrent, de les que es casen, sense més.

Continuàrem xerrant, tan amics. Això va ser un dissabte a la nit. L'endemà, com que jo tenia el costum d'anar als actes de la Congregació

mariana, com abans de la guerra –ja es tornaven a fer als locals del carrer Casp–, hi vaig anar amb en José Luis.

El pare Vergés sabia que José Luis Múzquiz era assistent del prefecte de la Congregació de la Immaculada de Madrid, és a dir, un dels quatre primers congregants en l'ordre jeràrquic, i li tenia molt aprecí. En aquella visita d'en Múzquiz a Barcelona, quan el pare Vergés s'assabentà que havia vingut, havia encarregat al meu germà Santi, un dels seus col·laboradors més pròxims, que l'atengués personalment. I en Múzquiz no es va estar de res i havia aprofitat aquella companyia d'en Santi per parlar-li també de l'Opus Dei. En Santi no li va fer cas i el despatxà tranquil·lament, dient-li que “d'això, potser és millor que en parlis amb el meu germà Alfons, que ja us coneix”.

En aquell mateix viatge, en José Luis, que no perdia el temps, també anà a veure en Rafael Termes, a Sitges, i en Termes es va resistir menys que jo, perquè van acordar que en la següent visita de mossèn Escrivà faria el pas decisiu.

Amb les bones perspectives que en José Luis portà a Madrid, el viatge del fundador no es va fer esperar. El 31 de març, diumenge, mossèn Escrivà, amb l'Álvaro del Portillo, l'Isidoro Zorzano i un altre estudiant d'enginyeria anomenat José María Hernández deGarnica, arribaven a les nou del matí a l'estació de França. Havien sortit de Saragossa la vigília, després de sopar.

M'avisaren de seguida, i vaig arreglar les coses per anar a veure'ls abans de dinar. S'allotjaren a l'hotel Internacional, al pla de la Boqueria. Vaig estar xerrant una bona estona amb el mossèn. Sé que van trucar

també a Termes, que es trobava de nou a Sitges, com cada cap de setmana. Altres coneguts van anar apareixent per l'hotel. Mossèn Escrivà visità aquell dia el bisbe administrador apostòlic, Miquel dels Sants Díaz Gómara, a qui ja coneixia de quan era bisbe auxiliar de Saragossa: precisament, havia estat qui l'havia ordenat de diaca i de prevere.

L'u d'abril, dilluns, era festa laboral, i mossèn Escrivà va voler quedar-se a Barcelona tot el dia. Ens va dir que celebraria missa a l'església del Pi, i hi vam anar un bon grapat. Aquell dia, pel passeig de Gràcia l'exèrcit feia una desfilada: havia passat un any des que oficialment s'havia acabat la guerra.

Finalment, fou localitzat en Rafael, que tornà de Sitges, i aquella tarda va anar a l'hotel Internacional a veure mossèn Escrivà i el seu amic

Álvaro del Portillo. Aleshores el vaig conèixer: Termes em mirava amb cara d'homenet decidit, darrere les ulleres rodones d'intel·lectual. Era una mena d'ulleres que s'havien portat molt abans de la guerra, i que després, els anys setanta, tornarien amb força. Pel que m'ha explicat en Rafael després, sembla que aquell mateix dia demanà de pertànyer a l'Opus Dei, tot i que fins més endavant no s'hi incorporaria jurídicament.

Jo continuava sense veure-ho clar, i de moment no m'insistien: respectaven del tot la meva llibertat.

El dia 2, mossèn Escrivà celebrà la missa a l'església dels caputxins de la Diagonal, la de la Mare de Déu de Pompeia, i després va anar a veure un antic company d'estudis. Abans d'anar-se'n de Barcelona, ens convidà a fer una visita a la Basílica de la Mercè, i també va fer

personalment unes gestions perquè algunes llibreries del casc antic encarreguessin exemplars de la primera edició del seu llibre *Camino*, imprès a València feia uns mesos. Aquell llibre, en bona part jo ja el coneixia, perquè recollia i completava les *Consideraciones espirituales* que havia conegut parcialment amb aquell fullsmecanografiats que em va deixar Juan Jiménez Vargas a Terol.

A les dotze del migdia, el mossèn i els seus acompanyants agafaren el tren cap a València, des de l'estació del passeig de Gràcia.

Un mes i mig més tard, el 12 de maig, també diumenge, arribava una altra vegada mossèn Escrivà a Barcelona, com sempre amb l'Álvaro del Portillo, i aquesta vegada també amb en Jiménez Vargas i en Múzquiz. El punt de trobada era aquesta vegada l'hotel Urbis, al passeig de Gràcia.

Com que encara no havia dit missa, va anar a celebrar-la a l'església dels carmelites de la Diagonal.

Després he sabut que aquell dia, va anar a veure'l en Pepe Casciaro, que estudiava aleshores a Barcelona, i que volia també ser de l'Opus Dei com el seu germà gran Pedro, del qual ja hem parlat. El fundador volgué assegurar-se, en aquest cas de manera especial, que el noi actuava amb plena llibertat, i no influït, per exemple, pel fet que els seus pares, coneguts republicans, estiguessin exiliats a Algèria i ell es trobés sol, o perquè el seu germà fos ja de l'“Obra”, o per altres raons sentimentals.